

Március 15-i ünnepség a gimnázium falain belül és kívül

„Hősöket ünneplünk. A mi hőseinket! Akkor, amikor a TV-ből egész évben csöpögnek a kitalált- fiktív hősök (Dr. Csontok, Mentalisták) szükségünk van egyetlen napra és ez az, amikor a mi hőseinkről emlékezünk meg. Az ők igazi és nem kitalált hőstetteikről.” – néhány velős gondolat ünnepségünkéből.

Beköszöntött a tavasz! Egyre gyakrabban és egyre szikrázóbban süt a Nap, csiripelnek a madarak, minden ember boldogabb és pozitívabban áll az egész élethez. Gyönyörű évszak a tavasz! Nekünk, magyaroknak pedig még szebb! Hiszen 1848. március 15-én (h)őseink nagy fába vágják fejszéjüket, céljuk volt és nem féltek, cselekedtek...egy szebb holnapért.

Idén is színvonalas műsorral készültünk, hogy méltón emlékezhessünk iskolánkban az 1848-49-es forradalom és szabadságharc eseményeiről, hőseiről. Ráadásul az a megtiszteltetés ért bennünket, hogy diáktársaimmal nem „csak” iskolánkban állhatunk színpadra, hanem a debreceni MH 5.Bocskai István Lövészdandár ünnepi megemlékezésén is részt vehettünk, illetve felléphettünk.

A próbák már március elején megkezdődtek, hogy a nagy napon minden tökéletesen menjen. Az idő mindig remek hangulatban telt. Műsorunkat néptáncal színesítettük. A Föl, föl vitézek a csatára, valamint az A jó lovas katonának de jól vagyon dolga kezdetű dalokra roptuk táncunkat. Két diák kísért minket trombitán táncunk közben, a hanghatás fantasztikus volt.

Könnyű dolgunk volt, hiszen a szereplők közül többen is néptáncolnak, így ők voltak a koreográfia megálmodói és ők segítettek nekünk minden lépést pontosan elsajátítani.

Kezdetől fogva nagyon élveztük, próbáról próbára mind egyre ügyesebbek lettünk. Műsorunkat iskolánk gyönyörű néptáncos ruhái tették tökéletessé. A lányok kokárdát tűztek a fiúk mellkasára. Megemlékeztünk az első felelős magyar kormányról és intézkedéseikről, a sikerekről és a bukásról, vértanúinkról. A műsor egyik legszebb és egyben legmeghatóbb része az a pillanat volt, amikor két diáktársam felolvasta Batthyány Lajos búcsúlevelét, amelyet feleségéhez írt, valamint a már özvegy Batthyányné visszaemlékezését férje fogságáról és haláláról. Ezek a szívbemarkoló sorok sokunk szemébe könnyeket csaltak.

Március 9-én jött el a nagy nap. Bár a laktanyában a megemlékezés 11 órakor kezdődött, kis csapatunk már reggel elindult busszal Debrecen városa felé. A buszon mi, lányok hasznosan töltöttük az időt, befontuk egymás haját a közelgő fellépésünkre. Amikor megérkeztünk megszemléltek, hol is fogunk fellépni, egy nagyon szép előadó színpadra állhattunk. Kezdetben még mi is a nézők sorai között ültünk, hiszen a mi előadásunk csak egy részét képezte a megemlékezésnek. Furcsa volt igazi katonák között lenni és azt a nagyfokú fegyelmet látni, amit ők képviselnek. A zászlót és Dr. Ruszin Romulusz Dandártábornok Urat mind állva fogadtuk. Az ünnepi beszéd és az elismerések átadását követően a Csokonai Színház színészeinek csodálatos előadását tekinthettük meg. Ekkor már nagyon izgatottak voltunk, hiszen mi következünk. Fölmentünk a színpadra és mindenki a legjobbat hozta ki magából, egyik próba sem sikerült olyan jól, mint ott élesben. Büszkén hajolhattunk meg és jöhettünk le a színpadról, hiszen hatalmas tapsot kaptunk. A megemlékezés végén Dandártábornok Úr megköszönte nekünk és a többi fellépőnek a színvonalas műsort, majd meginvitált minket egy állófogadásra. Gyönyörűen megterített asztalok vártak bennünket, finom ételekkel. Szép emlékekkel gazdagodva térhettünk vissza kis városunkba.

Bár a debreceni fellépésünk remekül sikerült, még nem nyugodhattunk meg teljesen. Tanáraink és diáktársaink előtt „überelni” szeretnénk volna előző szereplésünket, s ez talán sikerült is.

Az idei műsort Vasvári Zsolt tanár úr álmodta és valósította meg. Ezúton szeretném megköszönni tanár úrnak, hogy ilyen fantasztikus műsort állított össze és azt, hogy ennek mi is részesei lehettünk. Köszönettel tartozunk még Horváth Gáborné, Zsóka néninek a sok segítségért, jó tanácsokért. Nekem és sok fellépő társamnak ez volt az utolsó március 15-i megemlékezés a gimnázium falai között és egyben a legszebb is, mindig jó szívvel gondolunk majd vissza.

Arany János így vélekedett forradalmunkról: „A mi forradalmunk Pesten, március 15-én nem vérontás volt, hanem egy szép ünnep, a szabadság ünnepe: ezerek meg ezerek csoportoztak össze Isten ege alá, ezerek meg ezerek emelték égre kezeiket, s egy szívvel, szájjal mondták Petőfi Sándor után az eskü szavait.” Emlékezzünk hát így, egy szép ünnepre kokárdával a mellkasunkon, büszkén szabadságunkra, büszkén magyarságunkra!

Kósa Barbara

13.D osztályos tanuló